

Úvod

TÁTO KNIHA JE O SLOBODE, O TOM, AKO SLOBODNE PREŽIŤ SVOJ ŽIVOT, TAK AKO STE O TOM VŽDY SNÍVALI.

Hlboko v každom z nás je ukrytý obrovský potenciál, ktorý iba čaká na okamih, keď nám otvorí cestu k radosti, dokonalosti, slobode a láske. Tento potenciál vás aj *v tomto momente* volá k svojmu zdroju a túži vás oslobodiť. Ale každý z nás už zažil také problémy, ktoré akoby nás uväznili alebo v niečom obmedzovali. Počujeme šepot vlastnej duše, ktorá sa nám prihovára, ale nedokážeme sa k nej dostať. Namiesto toho sme akýsi uzavretí alebo zablokovaní, obmedzovaní vlastnými pocitmi – hnevom, strachom, depesiou, žiaľom, bolesťou, úzkosťou. Možno je to rovnako jednoduché ako pocit, že život nám predsa musí ponúkať viac, alebo rovnako zložité ako pocit úplného zlyhania. Môže to byť rovnako oslobodzujúce ako závislosť alebo rovnako život ohrozujúce ako vážna choroba.

Nezáleží na tom, aký vážny je váš problém, ani koľko ste sa s ním už natrápili, vždy existuje možnosť, ako sa úplne oslobodiť, zjednotiť a vyliečiť. Dokážete sa dostať k *samotnej podstate* svojich problémov, vyriešiť ich, odstrániť a oslobodiť sa, aby ste mohli v živote využiť svoj maximálny potenciál a vyjadriť svoju *pravú* podstatu.

Z nádorového ochorenia som sa cestou prirodzeného liečenia uzdravila iba za šesť a pol týždňa a vďaka tomuto jednoduchému, no napriek tomu dokonale transformatívnemu zážitku som objavila neobmedzenú radosť a slobodu, ktoré si odvtedy užívam každý deň. Je to ten najvzácnejší dar, aký som v živote dostala. Od tohto nezabudnuteľného zážitku spred desiatich rokov s nesmiernym dojatím a radosťou sledujem, aký obrovský záujem vzbudzuje *Cesta* v každej krajine, kde sa objaví. Desiatky tisíc ľudí z rôznych kútov sveta ju využívajú, aby v živote objavili skutočnú slobodu. Objavujú vlastné odpovede a odhaľujú skutočnú pravdu vo svojom vnútri. Dokážu sa zbaviť dlhodobo potláčaných emócií a fyzických ťažkostí, ktoré ich dovtedy obmedzovali. A nakoniec sa uzdravia na všetkých úrovniach svojho bytia. *Obyčajní ľudia dosahujú neobyčajné výsledky*. Zdá sa, že nezáleží na tom, odkiaľ pochádzate, koľko máte rokov, v akej kultúre alebo akým spôsobom ste boli vychovávaní, každý z vás zistí, že sa v jeho vnútri nachádza úžasná nepoznaná bytosť, ktorú všetci tajne túžime spoznať. Táto bytosť bdie, kým v noci spíte, ovláda tlkot vášho srdca, regeneráciu buniek a rast vlasov. Jedným z neobyčajných darov na mojej ceste uzdravenia bolo objavenie a využitie jednoduchých, ale veľmi účinných spôsobov postupného spojenia sa s touto nekonečnou múdrosťou, ktorá vám môže odhaliť staré emocionálne vzorce a spomienky uložené vo vašich bunkách a liečivú energiu schopnú nadobro vyriešiť a odstrániť tieto staré záležitosti, aby boli telo a duša schopné začať proces prirodzeného uzdravenia.

Dnes s touto knihou cestujem po celom svete, ponúkam semináre a kurzy pre pokročilých. Vždy ma nesmierne poteší, že sa o ne zaujímajú ľudia pracujúci v oblasti tradičného aj alternatívneho spôsobu liečenia. Robím prednášky a semináre v nemocniciach, hospicioch, krízových centrách pre obeť násilia, v školách homeopatie, liečebných centrách, duchovných centrách, podporných skupinách pre onkologických pacientov a v liečebniach pre rôzne druhy závislostí. Všade kam prídem, ľudia úspešne, jednoducho a ľahko zahŕňajú metódy *Cesty* do svojich oblastí pôsobenia. Som presvedčená, že si všetci uvedomujeme, že pri liečení niektorých problémov musíme ísť viac do hĺbky a vykonať na sebe kus práce. Vieme, že je dôležité zaoberať sa problémom na tej *najhlbšej*

úrovni, aby sme ho dokázali definitívne vyriešiť a úplne sa ho zbaviť. Spolu so mnou pochopíte, že *Cesta* je spôsob prinášajúci skutočné vyliečenie, zjednotenie a dokonalý pocit zdravia, bez ohľadu na to, čo sme prežili. Ponúkam kurz s medzinárodnou akreditáciou pre terapeutov, ktorú už získali klasickí lekári, alternatívni liečitelia, rôzni poradcovia, psychiatri, kňazi, mníšky, duchovní, sociálni pracovníci a ľudia z rôznych oblastí.

V Južnej Afrike používajú tento druh liečenia založeného na odpúšťaní v komunitách, kde ľudia nemajú peniaze na lieky, a my im pomáhame školiť personál. Policajní psychológovia túto metódu používajú pri práci s obeťami násilných činov. Školila som aj poradcov pre obeť zneužívania v chudobnej černošskej štvrti Soweto, aby mohli tieto metódy používať vo svojej komunite. V Spojenom kráľovstve, Európe a v Austrálii túto metódu využívajú aj kňazi pri práci so svojimi veriacimi. Jedna učiteľka dosahuje vynikajúce výsledky u detí vo svojej triede tým, že im pomáha vytvoriť najvyrovnanejšiu, najsebavedomejšiu a najúspešnejšiu triedu v celej škole. Lekári a odborníci na doplnkovú liečbu v Austrálii, kde sa táto kniha stala jednotkou medzi bestsellermi, nechávajú knihu v čakárňach pre pacientov, lebo si uvedomujú, že na niektoré choroby lieky jednoducho nestačia.

Odvykacie centrá pre drogovu závislých tieto metódy používajú na odstránenie hlbokoj nenávisť závislého voči sebe samému, ktorá je spojená s užívaním drog, a sestričky na onkologických oddeleniach ich používajú popri klasickej liečbe chemoterapiou. Hinduistický duchovný swami s nimi pracuje v ašrame (hinduistickom kláštore), kde pomáha ľuďom prehĺbiť zážitok z Nekonečna, a mníšky pomocou nich nachádzajú hlboký vnútorný pokoj. Rabíni nimi pomáhajú svojim veriacim v synagógach oslobodiť sa od pretrvávajúcich emocionálnych problémov a niektorí terapeuti pomáhajú zomierajúcim pomocou myšlienok *Cesty* nájsť nekonečný vnútorný pokoj a uľahčiť im tak odchod z tohto sveta. Metódy *Cesty* sú nadnárodné a využívajú ich ľudia všetkých náboženstiev, vierovyznaní a sociálnych skupín.

Najviac ma dojmávajú stovky telefonátov, listov a e-mailov od ľudí, ktorí sa nemohli zúčastniť na seminároch, ale individuálne používajú postupy vysvetlené v tejto knihe na ceste k vlastnému uzdraveniu. Počuli

sme o ľuďoch, ktorí sa úspešne a definitívne zbavili pretrvávajúcich vyčerpávajúcich emocionálnych problémov, akými sú chronické depresie, zdrvujúci žiaľ, veľmi nízka sebaúcta, žiarlivosť, zneužívanie a podvod. Vždy sú pre nás inšpiráciou príbehy ľudí, ktorí sa dokázali zbaviť fyzických ochorení, napríklad ochorenia srdca, rakoviny prsníka, chronickej únavy, vysilujúcej artritídy, Crohnovej choroby, kožného ochorenia a tak ďalej. Denne dostávame do kancelárie správy o uzdraveniach zo všetkých kútov sveta. A tieto správy sú vždy rovnaké: *„Dokázal som sa spojiť so svojou nekonečnou inteligenciou, zistiť, čo ma obmedzuje, zbaviť sa toho a oslobodiť sa. A to iba využitím postupov z tejto knihy.“*

Najkrajším darom v mojom živote je, že prostredníctvom odpustenia som sa zbavila minulosti a objavila nádheru, lásku a slobodu, ktoré tkvejú v každom z nás. A z hĺbky svojho srdca sa modlím, aby nielen niekoľkí z nás ale každý človek v sebe prebudil túto výnimočnú vnútornú silu a začal žiť svoj život naplno ako prejav tejto lásky a potenciálu.

Táto kniha je vyjadrením mojej hlbkej vďaky za proces uzdravenia, ktorý som podstúpila, a modlitbou, aby sa stala živým dôkazom, ktorý vás bude inšpirovať k podniknutiu vlastnej cesty k uzdraveniu.

Želám vám, aby ste objavili bezhraničnú radosť v samotnej podstate svojej bytosti.

Toto je pozvánka k slobode a vaša mapa k vlastnej duši. Ste pripravení vzlietnuť?

„Pristúpte k okraju,“ povedal.

„Nemôžeme, Pane, bojíme sa.“

„Pristúpte k okraju,“ zopakoval.

„Nemôžeme, Pane, máme strach.“

„Pristúpte k okraju,“ nástojil.

Tak pristúpili.

Sotil ich...

A oni vzlietli.

Sloboda je našim osudom.

Aj tak sa bojíme urobiť krok, ktorý nás zanesie do nekonečnosti, ktorá je našou prirodzenosťou.

Predslov

RAZ SOM POČULA PRÍBEH o tom, že každý z nás prichádza na tento svet ako dokonalý, čistý, bezchybný diamant. Ale v dôsledku strastí dospievania a prežíváním životných trápení sa náš vrodenný lesk stráca pod nánosmi špiny.

V dospelosti celú tú špinu prekryjeme náterom žiarivého, lesklého laku. Potom túto pozlátku prezentujeme svetu a čudujeme sa, prečo sa nikomu vôbec nezdá výnimočná. Časom môžeme dokonca sami uveriť, že táto ochranná vrstva je našou skutočnou podobou a prispôsobíme jej celú svoju osobnosť.

Ak ale máme šťastie, život nám dá dar – akýsi „budíček“. Niečo sa stane a my na moment prelomíme svoj stvrdnutý povrch, pozrieme sa pod všetky tie vrstvy nánosov a zazrieme jasný, žiarivý lesk vychádzajúci z hĺbky nášho vnútra.

A ak máme skutočne veľké šťastie, po zvyšok života sa budeme neustále vracieť k svojej podstate, k dokonalej vnútornej kráse a slobode. Zistíme, že sme vlastne *vždy* boli a navždy zostaneme tým dokonalým, bezchybným diamantom.

Toto je príbeh o ceste k vlastnej podstate a o neustálom volaní našej duše, aby sme objavili jej veľkosť vo svojom vnútri. **Toto je váš budíček a pozvanie k návratu domov, ku svojej skutočnej podstate.**

Vy ste to, čo skutočne hľadáte.

V JEDNO LETNÉ RÁNO V ROKU 1992 som sa zobudila a uvedomila som si, že sa už konečne musím začať zaoberať tým, čo spôsobilo, že sa mi za niekoľko mesiacov tak veľmi zväčšilo brucho. Už som to nemohla ďalej ignorovať. Jedna časť mňa vedela, že v mojom vnútri sa deje niečo vážne zlé a že nakoniec budem musieť ísť k lekárovi a nechať sa vyšetriť.

Nedokázala som si pripustiť, že sa so mnou môže diať niečo „zlé“. Zdalo sa mi, že robím všetko správne! Vždy som si dávala veľký pozor na svoje zdravie, aktívne a svedomito som sa oň starala vyše dvanásť rokov. Jedla som zdravé, výživné, vegetariánske jedlá, pila som iba čistú, filtrovanú vodu a každý deň som cvičila na minitrampolíne. Žila som v malom domčeku na pláži v Malibu, v Kalifornii a dýchala čerstvý morský vzduch. Navyše, po všetkých tých rokoch práce na rozvoji svojej osobnosti som už nemusela vedome upriamovať svoje myšlienky pozitívnym smerom, išlo to prirodzene. Žila som v spokojnom manželstve, milovala som svoje deti a oduševnene a s nesmiernou vďakou som vykonávala svoju prácu – cestovala som po svete, robila semináre a učila iných, ako sa uzdraviť. Bol to život, po akom som vždy túžila.

Celý život som sa zúčastňovala na kurzoch a seminároch, kde som sa učila všetko o liečení tela a duše. Zdá sa, že celý môj život vychádzal z princípov založených na dobrom zdraví a celkovej pohode. „Žila som

to, čo som učila.“ A odrazu mi narástlo také veľké brucho, akoby som bola tehotná, hoci som si bola istá, že nie som. Ako sa to mohlo stať, keď som robila všetko správne?

Tak veľmi som sa hanbila a cítila sa trápne, že som sa nedokázala so svojimi obavami zdôveriť ani najbližším priateľom. Veď ja, „odborníčka“, ktorá iných učila, ako sa majú starať o svoje zdravie, som si teraz nedokázala zapnúť ani svoje najširšie nohavice.

Viac než pätnásť rokov som pracovala vo sfére prirodzeného liečenia a alternatívnej medicíny, a teraz, keď som sama vážne ochorela, nedokázala som si predstaviť, že pôjdem ku „klasickému“ lekárovi. Hoci som vedela, že súrne potrebujem riadne lekárske vyšetrenie, nevedela som, kde začať alebo komu zavolať.

Nemala som odvahu zavolať priateľke, a keďže som nevedela, čo mám robiť, rozhodla som sa, že zájdem do miestneho kníhkupectva. Prezrela som si poličky a našla knihu od istej lekárky, špecialistky na ženské zdravotné problémy, ktorá bola známa tým, že ako prvé riešenie nenavrhovala vyoperovanie všetkých orgánov. Myslela som si, že možno by bolo rozumné začať práve u nej, a keď som zavolala na číslo uvedené na konci knihy, bola som príjemne prekvapená a potešená, že som dostala termín na vyšetrenie už o šesť týždňov.

No za ten čas akoby sa moje brucho nafúklo do ešte väčších rozmerov a menštruáciu som dostala oveľa skôr, ako som mala. Večer pred vyšetrením som nabrala odvahu a zdôverila som sa so svojím zdravotným problémom svojej najlepšej priateľke Catherine. Zároveň som ju poprosila, aby na to vyšetrenie išla so mnou.

Keď sme prišli do čakárne, prišlo mi zle pri pomyslení na možnú diagnózu. Kým sme s Catherine sedeli pred ordináciou, rozprávali sa a čakali, kedy ma zavolajú dnu, začal ma od strachu oblievať studený pot. Po hodine a pol konečne vyšla von sestrička a zavolala nás dnu. Trištvrt hodinové vyšetrenie bolo veľmi dôkladné a trvalo nekonečne dlho. Doktorka takmer nič nepovedala, až kým nakoniec nevyslovila to, čoho som sa najviac obávala.

Keď skončila, mlčky sa ku mne obrátila a pozrela sa mi priamo do očí. Príjemným hlasom, ktorý ale nevyjadroval žiadne emócie, mi povedala:

„Brandon, vyzeráte ako v piatom mesiaci tehotenstva, ale v bruchu máte nádor veľký ako basketbalová lopta.“

Keď som sa zúfalo snažila pochopiť, čo povedala, zdalo sa mi, ako keby v mojom vnútri začalo všetko bláznivo víriť. Zúfalo som sa pokúsila znieť veselo, keď som prehovorila: „Ale no, pani doktorka, trochu preháňate. Basketbalová lopta, to ste trochu prešvihli, nie? Basketbalka je taká-to!“ rukami som naznačila veľkosť lopty a neveriacky som sa pousmiala, no zároveň som sa cítila hlúpo.

Nereagujúc na môj pokus o humor, rozhodne a dosť ostro odpovedala: „Mám to radšej nazvať volejbalovou loptou? Tá je *takáto* (naznačujúc veľkosť volejbalky). A navyše vám tlačí na ostatné orgány. Nemali ste pocit, že sa vám v ostatnom čase ťažšie dýcha?“

Prikývla som a potichu som zamrmlala, že som si myslela, že príčinou bolo nafúknutie a zvýšená váha. „Spôsobuje to ten nádor,“ povedala, „tá hmota v oblasti panvy vám narástla od ohanbia až hore ku hrudníku (názorne mi pritom ukazovala, aký priestor nádor zaberal v mojom tele) a tlačí vám na bránicu, takže sa vám ťažko dýcha. Je taký veľký, že ešte *dnes* budete musieť ísť do nemocnice na ďalšie vyšetrenia, aby vám ho mohli vyoperovať.“

Úplne mi to vyrazilo dych. Ešte som urobila zopár chabých pokusov o odľahčenie situácie, kým som našla odvahu požiadať ju, či by sme sa mohli porozprávať v súkromí jej kancelárie.

Keď sme kráčali po chodbe, Catherine neustále niečo rozprávala a zaplavovala lekárku rôznymi otázkami. Predpokladám, že sa len snažila získať pre mňa nejaký čas, aby som si to dala v hlave dohromady a trochu sa spamätala. Posadili sme sa a ja som sa lekárky spýtala, čo presne to všetko znamená a aké mám možnosti. Zdalo sa, že čím viac rozprávala, tým horšie to všetko znelo. Operácia bola mojou „jedinou možnosťou“ a mala som na ňu ísť okamžite.

Ako sa zvyšovalo moje napätie, srdce mi začalo biť ako splašené. Cítila som sa ako v pasci. Nakoniec som musela s pravdou von: „Pani doktorka, ja to nemôžem urobiť. Viete, pracujem v oblasti liečiteľstva. Mala by som urobiť, čo učím a pokúsiť sa vyliečiť po svojom... Koľko času mi môžete dať?“

Jej tvár ešte viac zväžnela, keď ma upozornila, že o takýchto veciach sa nežartuje. „Vy tomu asi nerozumiete, Brandon,“ povedala. „Nejde len o veľkosť toho nádoru. Mňa momentálne trápi, že by sme vás mohli stratiť do niekoľkých dní, lebo silno krvácate. To nie je menštruácia. Vy máte vnútorné krvácanie.“

Začala som bojovať a dohadovať sa s ňou, používajúc všetky možné argumenty. Všetko, čo mi lekárka hovorila, sa mi zdalo byť rozumné a logické. Nechcela som urobiť nič, čím by som ohrozila svoj život, ale jednoducho som cítila silné nutkanie *vybojovať* si nejaký čas navyše. Musela som dostať šancu, skúsiť sa vyliečiť sama, alebo aspoň urobiť, čo bolo v mojich silách.

„Čo keby som dokázala zastaviť to krvácanie pomocou hypnózy, homeopatie alebo tak? Koľko času by ste mi potom dali?“ spýtala som sa. Rozhorčene pokrútila hlavou a milo, ale absolútne ráznym a zároveň starostlivým tónom mi povedala: „Brandon, pôsobíte ako veľmi rozumný človek. Ja tiež verím v alternatívne spôsoby liečby, ak to diagnóza dovoľuje, ale masa vo vašej panve je priveľká, takže o tom ani neuvažujte.“

Ukazujúc na policičky plné kníh, ktoré lemovali steny jej kancelárie, ako keby boli nezvratným dôkazom jej slov, pokračovala: „V týchto knižkách nenájdete *ani jediný* prípad ženy, ktorá by sa prirodzeným spôsobom vyliečila z takého veľkého nádoru, aký máte vy. Takže aj keď máte tie najlepšie úmysly, nemám to svedomie vás odtiaľto pustiť v takom stave, v akom sa nachádzate. Ako lekárka mám povinnosť zachraňovať životy, takže sa ešte dnes musíte hlásiť v nemocnici.“

„A čo ak by ste mi jednoducho *museli* dať nejaký čas? Koľko by to bolo?“ naliehala som úpenlivo. A tak naše dohadovanie pokračovalo, až sme sa nakoniec po polhodine dohodli, že ak sa mi nejakým spôsobom podarí v priebehu niekoľkých dní zastaviť krvácanie, budem mať mesiac na to, aby som urobila aj nemožné, ak to bude v mojich silách. *Ak* by sa mi ale stav zhoršil, musela by som jej okamžite zavolať, a *ak* by do mesiaca nádor úplne nezmizol, vrátila by som sa a odovzdala sa do rúk chirurgom, ktorí by ho operatívne odstránili.

Keď som odchádzala z jej kancelárie, pozrela som do jej ustarostených očí a cítila som, že jej na mne naozaj záleží. A zároveň som na nej

videla, že pochybuje o tom, že sa dokážem sama vyliečiť. Potichu, ale s istotou v hlase povedala: „Dovidenia o mesiac,“ presvedčená o tom, že operácii sa nevyhnem.

S búšiacim srdcom som vykročila do slnkom zaliateho Los Angeles a mala som pocit, akoby ma pustili z väzenia. Hoci sa mi L. A. nikdy ktovie ako nepáčilo, v ten deň mi pripadalo ako to najkrajšie miesto na zemi. Stromy akoby hrali všetkými farbami, vzduch nádherne voňal a ja som sa cítila nesmierne šťastná už len pri pomyslení, že žijem. Všetky moje zmysly boli nabudené, ba až vybičované na maximum. Život mi pripadal nesmierne cenný.

V tom okamihu sa stalo niečo výnimočné. Zdalo sa mi, akoby úplne zastal čas. Všetok strach utíchol a z môjho vnútra vychádzalo tiché, ale absolútne „presvedčenie“, že som práve zažila obrovský budíček a tento nádor je vlastne dar, ktorý ma má niečo veľmi dôležité naučiť, a ja dostanem možnosť sa z neho vyliečiť.

Otázka už neznela, *či* sa vyliečim, ale *ako*.

Hoci som ešte nepoznala cestu k vlastnému uzdraveniu, už som si uvedomovala, že tá časť mňa samotnej, ktorá ten nádor vytvorila, ho bude vedieť aj odstrániť. Pri tejto myšlienke som pocítila až detskú nevinnosť a dôveru, že nájdem spôsob, ako zistiť, čo ma tento nádor mal naučiť.

A tak sa začala moja cesta k uzdraveniu.

AKO SOM TAK STÁLA v slnečnom L. A., keď sa mi zdalo, že čas zastal, na okamih som mala pocit, ako keby som svoj život žila práve pre túto chvíľu. Mysľou sa mi prehánali spomienky na všetky tie duchovné a liečiteľské učenia, ktoré som za tie roky štúdia spoznala.

Pocítila som nesmiernu vďačnosť za všetko, čo som sa naučila, za učiteľov, od ktorých som čerpala poznatky, a za všetky preštudované prípady ľudí, ktorým diagnostikovali oveľa vážnejšie ochorenia ako mne, ľudí, ktorí sa vďaka svojej odvahe dokázali úspešne vyliečiť. Nielenže som čítala, študovala a učila sa zo stoviek takýchto prípadov, ale dlhé roky som mala tú česť pomáhať iným ako terapeutka, keď sami úspešne kráčali cestou k svojmu uzdraveniu. Uvedomila som si, že ich skúsenosti boli pre mňa živými príkladmi a že práve ich odvaha podnietila tú moju. Vedela som, že ak existuje čo i len *jeden* človek, ktorý sa úspešne vyliečil na fyzicko-bunkovej úrovni, znamená to, že každé ľudské telo je toho schopné. Takže som nepochybovala, že je to možné. Len som ešte nevedela, aká bude *moja* cesta k uzdraveniu.

Otočila som sa a zistila, že som sa na chvíľu ponorila do vlastných myšlienok, kým moja priateľka Catherine ešte stále stála vedľa mňa. Skepticky som sa na ňu pozrela a skonštatovala: „No, aspoň som získala mesiac času. Poďme niekam na džús. Som nejaká roztrasená, potrebujem sa dať dokopy.“

Z reštaurácie zdravej výživy som zavolała svojmu manželovi Donovi, ktorý odišiel ako hlavný školiteľ na semináre Anthonyho Robbinsa mimo mesta. Snažila som sa, aby môj hlas neznel príliš ustarane, keď som sa mu chystala oznámiť novinu. „Vieš, že som dnes bola na tom vyšetrení, kde mi mali zistiť, prečo mi tak narástlo brucho?“

„Jasné, ako to dopadlo?“

„Zistili mi, že tam mám nádor veľký ako basketbalová lopta a dostala som mesiac na to, aby som sa skúsila sama vyliečiť.“

V telefóne zostalo dlho ticho. Don úplne stratil reč.

Potom sa ozval: „Dokelu, jeden mesiac?“

Napriek svojej zvyčajnej výrečnosti, vzdelaniu a doktorátu sa zdalo, že teraz nedokázal nájsť tie správne slová. Mumľajúc niečo nezmyselné, podal slúchadlo Tonymu, ktorý bol zároveň aj mojím šéfom. To som nečakala. Cítila som sa odhalená, ako pristihnutá pri čine, ale snažila som sa, aby môj hlas znel veselo a sebaisto, keď som Tonymu zvestovala novinu. Začala som váhavo: „Hej, Tony, neviem, či si si všimol, že som v ostatnom čase dosť pribrala na bruchu.“ (Myslela som si, že sa mi to podarilo úspešne skryť pod dlhé, voľné, romantické šaty.)

„Vlastne áno, Brandon, všimol som si to...“

Cítila som sa nepríjemne a teraz som ja stratila reč. Po dlhej, trápnej odmlke som to všetko vysypala. „Vieš... zistili mi nádor veľký ako basketbalová lopta a získala som iba mesiac času, aby som sa sama pokúsila vyliečiť...“

Vo vzduchu visela ďalšia dlhá odmlka, kým som čakala na obávanú ponižujúcu odpoveď. Ale na moje veľké prekvapenie sa Tony ozval žoviálnym, povzbudivým hlasom: „To nebude problém, Brandon, ty to zvládneš. Stretne sa na Mastery (seminári, ktorý sa mal konať už o mesiac na Havaji).“

Tony vrátil slúchadlo Donovi a ja som ho v skratke oboznámila so všetkými podrobnosťami svojho zdravotného stavu, uisťujúc ho, že krvácanie určite rýchlo vyriešim, a hovor som ukončila.

Stála som v telefónnej búde v miernom šoku, pobavená rozhovorom s Tonym, premýšľajúc nad jeho reakciou. „To nebude problém, Brandon, ty to zvládneš.“ Uvedomila som si absolútnu dôveru, ktorú do mňa

vložil, aj jeho istotu v tom, ako rýchlo sa dokážu bunky v ľudskom tele uzdraviť. „Má pravdu,“ uvedomila som si, „je to možné a deje sa to veľmi rýchlo, musím sa uistiť, že to prezradím iba ľuďom, ktorí o tom niečo vedia a dodajú mi istotu, že sa uzdravím. Nemôžem si dovoliť pripustiť negatívu ľudí, ktorí by na mňa prenášali svoje pochybnosti, obavy a dobre mienený súcit. Mám iba mesiac času. *Je to veľmi drahocenný čas.*“

V tom momente som si potichu sama sebe sľúbila, že svoje tajomstvo prezradím iba tým, o ktorých budem absolútne presvedčená, že ma budú z celého srdca podporovať, ktorí si budú istí, že sa môžem a dokážem uzdraviť.

Nakoniec som to povedala iba ôsmim ľuďom.

Po obede som sa hneď vybrala do našej homeopatickej lekárne a prekonzultovala som svoj zdravotný stav s lekárnikom. Navrhol mi niekoľko bylinných a homeopatických prípravkov, okrem iného aj jeden na zastavenie krvácania. Vychádzajúc zo štatistík, upozornil ma, aby som úplne vylúčila kofeín, lebo môže spôsobovať rýchly rast nádorov.

Potom som odišla domov a vykonala som jednoduchý liečebný proces neurolingvistického programovania na zastavenie krvácania. O jeden a pol dňa neskôr som s prekvapením aj úľavou zistila, že až na občasné špinenie, krvácanie prestalo.

Zavolala som lekárke. Vypočula si moje novinky a na záver ma síce skepticky, ale už o niečo prístupnejšie pre istotu nezabudla upozorniť: „Ak sa vám stav akokoľvek zhorší, okamžite mi volajte.“

Až po zložení slúchadla som si naplno uvedomila, že sa mi skutočne podarilo získať na svoje uzdravenie celý mesiac. Moje napätie povolilo a s úľavou som si vydýchla. Až *teraz* mi pomaly začalo svitať, že *skutočný* proces liečenia mám ešte len pred sebou.

NA JEDNEJ STRANE SOM CÍTLA až detskú zvedavosť a očakávanie toho, čo mi cesta k uzdraveniu prinesie. Napriek tomu som si veľmi jasne uvedomovala, že som dostala zaucho, ktoré ma malo prebudiť, a že jeden mesiac je veľmi krátky čas. Nemohla som si dovoliť premrhať ani jednu vzácnu minútu. Hoci som nevedela, kde a ako začať, vo vnútri som mala neustále pocit istoty, že ma niečo bude viesť tým správnym smerom. Takže jediné, čo mi zostávalo, bola DÔVERA.

Dala som si jednoduchý sľub, že sa úplne odovzdám tomuto vnútornému vedeniu a budem DÔVEROVAŤ jeho rozhodnutiam. Urobím všetko, čo bude v mojich silách, bez ohľadu na výsledky. Nepochybovala som, že časť mojej cesty k uzdraveniu bude zahŕňať aj odhaľovanie a objavovanie toho, čo ma nádor mal naučiť. Vedela som, že budem musieť zistiť, aké nevyriešené emocionálne spomienky a vzorce správania z minulosti boli uložené v mojich bunkách, poučiť sa z nich a nakoniec ich odstrániť a navždy sa ich zbaviť.

Po rokoch práce v oblasti liečiteľstva som verila, že všetko sa deje z nejakého dôvodu a za istým účelom. Keď raz zistíte, čo sa z ochorenia či z istého bloku máte naučiť, a úplne sa zbavíte emocionálnych problémov nahromadených vo vašom tele, vtedy a *len* vtedy sa liečenie môže začať na všetkých úrovniach, na emocionálnej, duchovnej aj fyzickej.

Iba takýmto spôsobom dokáže telo naštartovať proces prirodzeného liečenia. Vedela som, že sa na svojej ceste k uzdraveniu budem musieť zbaviť všetkých emocionálnych problémov uložených v mojom nádore. Ale ešte stále som o nich nič nevedela.

Takisto som vedela, že ak moje telo začne odbúravať veľké množstvá degeneratívnych a toxických buniek, budem ho musieť aj ja zvonku podporiť. Prvá vec, ktorú som sa teda rozhodla urobiť, bolo podporiť svoje telo zdravou výživou, využívajúc známe terapie prirodzenej stravy, ktoré som sa za tie roky naučila.

Aj dovtedy som jedla extrémne zdravé potraviny, ale teraz som sa rozhodla jesť optimálnym spôsobom, aby som získala čo najviac energie. V rámci svojej vegetariánskej stravy som zvýšila množstvo čerstvého a surového ovocia a zeleniny zo 65 – 70 percent na 100 percent, vrátane čerstvo odšťavených štiav. Doplnila som si potravinové enzýmy, výrazne zvýšila príjem minerálov a užívala bylinky, o ktorých som vedela, že pomáhajú pri detoxikácii organizmu. Navyše som sa rozhodla podporiť svoj lymfatický systém masážami a hrubé črevo prečisťovať črevnými výplachmi, aby v čase, keď skončím s emocionálnym čistením, bolo moje telo maximálne pripravené na fyzickú očistu. To však bola iba praktická fyzická príprava, ktorá bola veľmi jednoduchá. Tušila som, že *skutočne* náročné bude objaviť emócie skryté v samotnom nádore.

Don bol v Kanade a pokračoval v seminároch, ktoré nemohol zrušiť. V ten deň som sa teda rozhodla, že vzhľadom na závažnosť prebiehajúcich udalostí by som mala byť po jeho boku, že by sme mali spoločne ísť na nejakú krátku dovolenku a trochu spomaliť. Možno mi potom môj vnútorný radca odhalí ďalší krok. Tak som si zarezvovala letenku do Quebecu.

Instinkty mi napovedali, že moja cesta k uzdraveniu spočíva v upokojení sa, otvorenosti a v DÔVERE, DÔVERE, DÔVERE umožňujúcej odhalenie ďalších krokov. Akosi intuitívne som pochopila, že ja, Brandon ako osoba, nič neriadim, opraty pevne drží nekonečná inteligencia v mojom vnútri. Vedela som, že časť mňa, ovládajúca rast mojich vlasov a tlkot môjho srdca, urobí všetko za mňa, a že budem musieť nabráť veľa odvahy, aby som sa jej dokázala odovzdať a ponoriť

sa do ticha vo svojom vnútri, aby mi vnútorný radca mohol odhaliť ďalší krok.

Krátka dovolenka sa teda zdala byť tým najlepším riešením.

SEDIAC V LIETADLE DO QUEBECU, uvedomila som si, že si tam vôbec neužijem to ich fantastické francúzske jedlo. Budem jedávať chrumkavé šaláty a surové ovocie, piť mrkvovú šťavu a užívať koloidné minerály. Nejaká časť mňa pri tej myšlienke začala byť nepokojná a vzdorovitá, ale pripomenula som si, že mám iba mesiac a že to je to najmenej, čo pre seba môžem urobiť.

Keď som sa s Donom prechádzala pokojnými, malebnými uličkami Quebecu, začala som intenzívnejšie vnímať, moje zmysly boli nabudené a zosilnené. Stromy sa zdali akési živšie a vône z pouličných kaviarní intenzívne a syté. Dlažbové kocky boli rokmi vydraté, ako po nich chodili ľudia, vozy a autá, a oblaky živo kontrastovali so žiarivo modrou oblohou. Cítila som veľké požehnanie už len za to, že som bola schopná vidieť, voňať a cítiť, dokonca aj ostrý vietor mi bol vzácný. Cítila som sa, ako keby moja duša ochutnávala život v jeho pravej *podstate*.

Ponorila som sa do ticha. Opäť som mala pocit, akoby zastal čas. Bola som v stave úplného pokoja, v ktorom sa skoro nič nehýbe a zároveň všetko chvejivo oživa. Vedomie, ktoré ma „ovládalo“, vystúpilo z hĺbky môjho vnútra. Navonok som musela pôsobiť zamyslene a ticho, ale vo vnútri som mala slzy na krajíčku z vďačnosti za poznanie, ktoré sa mi tak intenzívne odhalilo.

Pozrela som opäť na Dona. Nevieam, ako dlho som tam tak stála, ale všimla som si, že bol nezvyčajne ticho. Keď som zisťovala, na čo myslel, priznal sa, že mi nechcel hovoriť o svojich pocitoch, pretože vedel, že potrebujem byť obklopená ľuďmi, ktorí ma budú podporovať svojou istotou, že sa vyliečim. A on musel priznať, že sa bojí.

„Iba sa mi to zdá veľmi veľké...“

Urobil dlhú pauzu...

Potichu som súhlasila: „Je to veľké.“

Nevedela som, čo iné povedať. Bolo to jasné, ale odrazu sa to zdalo nepochopiteľné a také hlúpo očividné.

Znova nastalo dlhé ticho...

Potom som sa ozvala: „Aj ja sa občas bojíam. V takých chvíľach si musím pripomínať, že musím byť otvorená a veriť. Nemá význam proti tomu bojovať. Kiež by som ti vedela vysvetliť tú tichú istotu, ktorá vychádza z môjho vnútra, ale akosi nezáleží na tom, aké starosti si robím vo svojom vedomí či mysli, niečo hlbšie, niečo v mojom vnútri, vie všetko lepšie. A toto poznanie ma sprevádza na mojej výnimočnej ceste. Tak si to tu jednoducho užívajme, veď je to také romantické mesto.“ Zašli sme do reštaurácie a ja som mu navrhla, aby si vychutnal výbornú francúzsku kuchyňu, hoci ja som si dala iba šalát. Neochotne súhlasil.

Každým dňom sa môj pokoj prehlboval a po troch alebo štyroch dňoch v Quebecu nastal čas pohnúť sa ďalej. Nevedela som ešte kam, ale niečo vo vnútri ma hnalo ďalej.